

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 44.

29de oktober 1893.

19de aarg.

En-to-tre!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortsættelse.)

Faderen svarede: „Jeg skal gjerne tale med hende. Men ringen har hun ikke stjaalet, og jeg ved ogsaa derfor paa forhaand, at hun ikke vil bekjende. Jeg anser det imidlertid for en stor naade, at jeg endnu engang faar lov til at se mit barn, isald det er saa, at hun uskyldig skal henrettes.“

Retstbetjenten førte taus den gamle mand ind i Mariens fængsel, stillede den rygende lampe paa muraffatsen, hvor endnu fadet med Mariens aftensmad og lerkruset med vand stod urørt. Han gik derefter straks ud igjen og lukkede døren efter sig.

Marie laa paa straalet med ansigtet mod væggen; hun var netop for en stund siden sovnet. Hun aabnede nu øinene og bemærkede lysstjæret fra den osende lampe. Da hun vendte sig, fik hun øie paa sin far, hvilket bragte hende til at udstøde et høit skrig og reiste sig i sengen saa heftig, at det raslede i lænkerne. Derpaa kastede hun sig halv afmægtig om hans hals. Han satte sig ned paa sengekanten og holdt hende fast i sine arme. Begge sagde længe ikke et ord, medens de sad der og hulkede.

Tilslut fik faderen frem, hvorfor han var kommen.

„Alt far!“ udbrød Marie. „Du tviler dog vel ikke fremdeles om min uskyldighed! — Findes der da ikke længere i hele verden et eneste menneske, som ikke anser mig for

en tyv! Ikke engang min egen far! — Far, du maa tro mig! Du har ikke i mig opdraget en tyv.“

„Vær rolig, mit kjære barn; jeg tror dig!“ sagde faderen. „Jeg havde blot befaling til at spørge dig om det.“

Begge taug atter.

Faderen betragtede Marie. Hendes kinder var blege, hendes øine røde og opsvulmede af graad, og hendes tykke, lyse haar hang i bild uorden ned over hendes skuldre.

„Stakkars barn!“ sagde han, „Gud har lagt en tung lidelse paa dig! Og jeg frygter for, at det aller tungeste, det aller forfærdeligste endnu skaar tilbage. Alt, maaste — maaste vil dette dit unge hoved falde for bøddelens sverd!“

„Kjære far, jeg er saa bedrøvet for din skyld!“

„Hav ingen betymringer for mig, mit kjære barn“, sagde den gamle. „Med mig har det ingen fare. Men dig kan det muligens hænde, — at de tager dit liv, skjønt jeg endnu haaber paa det bedste.“

„Ja, lad dem gjøre det!“ udbrød datteren. Jeg frygter ikke døden. Da kommer jeg til Gud og min frelser! Ogsaa mor vil jeg saa gjense deroppe i himmelen.

Faderen græd som et barn. „Nu Gud være lobet!“ sagde han, „at jeg finder dig saa hengiven i din skjæbne. Bistnok er det haardt — meget haardt — for en gammel affældig mand, for en gammel far at skulle miste sit eneste, sit inderlig elskede barn, sin eneste trøst og sidste støtte, sin alderdoms krone og glæde. — Dog! hulkede han med brusten stemme. „Herre, se din vilje! Du forlanger et tungt offer af faderhjertet. Men dig bringer jeg det i villig lydighed. Tag det da! I dine hænder overgiver jeg hende, min dyrebareste skat her paa jorden; hos dig deroppe er hun dog sikrest for alle farer. Alt, det er dog bedre, kjære Marie, at du dør uskyldig paa retterstedet under bøddelens sverd; end at jeg skulde have oplevet, at du

var bleven forført i denne fordærvede verden og berøbet din uskyld og bragt ind paa syndens og lastens bane. Nu dør du dog uskyldig, og som en ren, ubesmittet lilje bliver du flyttet over til et bedre land, til det himmelske paradís."

En strøm af taarer afbrød her hans tale. „Dog endnu et“, fortsatte han en stund senere. „Zette har vidnet mod dig. Hun har aflagt ed paa, at hun har seet ringen i din haand. Saafremt du bliver henrettet, er hendes vidnesbyrd aarsag til din død. Men — ikke sandt, du tilgiver hende? Du tager intet had med dig i graven? Al; her paa dette straaleie, i dette mørke fængsel, i disse tunge lænker er du dog lykkeligere end hun i grevens slot i overflod og ære. Bedre at dø uskyldig end at leve i skjændsel! Tilgiv hende, Marie, ligesom ogsaa din Frelser tilgav sine fiender. Ikke sandt, du tilgiver hende? Du betragter alt som sendt fra Gud!"

Marie svarede ja hertil.

„Og nu“, sagde faderen, idet han hørte retsbetjenten komme, „overgiver jeg dig til Gud og hans naade og til din Frelser, der ogsaa uskyldig blev henrettet som en forbryder. Og skulde du ikke mere her i livet faa se mit ansigt, skulde det nu være sidste gang, jeg ser dig, saa vil jeg snart komme efter dig til himmelen. Thi jeg føler, at jeg ikke længe vil kunne overleve dette slag.“

Retsbetjenten traadte nu ind og bad den gamle om atter at gaa ud. Marie vilde holde faderen tilbage og slog sine arme om ham, hvorfor han kjærlig maatte rive sig løs fra hende, og bevidstløs sank hun ned paa sit leie.

Jakob blev atter ført frem for dommeren.

„Jeg forsikrer eder for Guds, den almægtiges aasyn, at hun er uskyldig“, udbrød han rent fra sig selv og hævede sin høire haand mod himmelen. „Mit barn er ikke nogen tyb!"

„Ogsaa jeg havde mest lyst til at tro det“, sagde dommeren, „men desværre kan

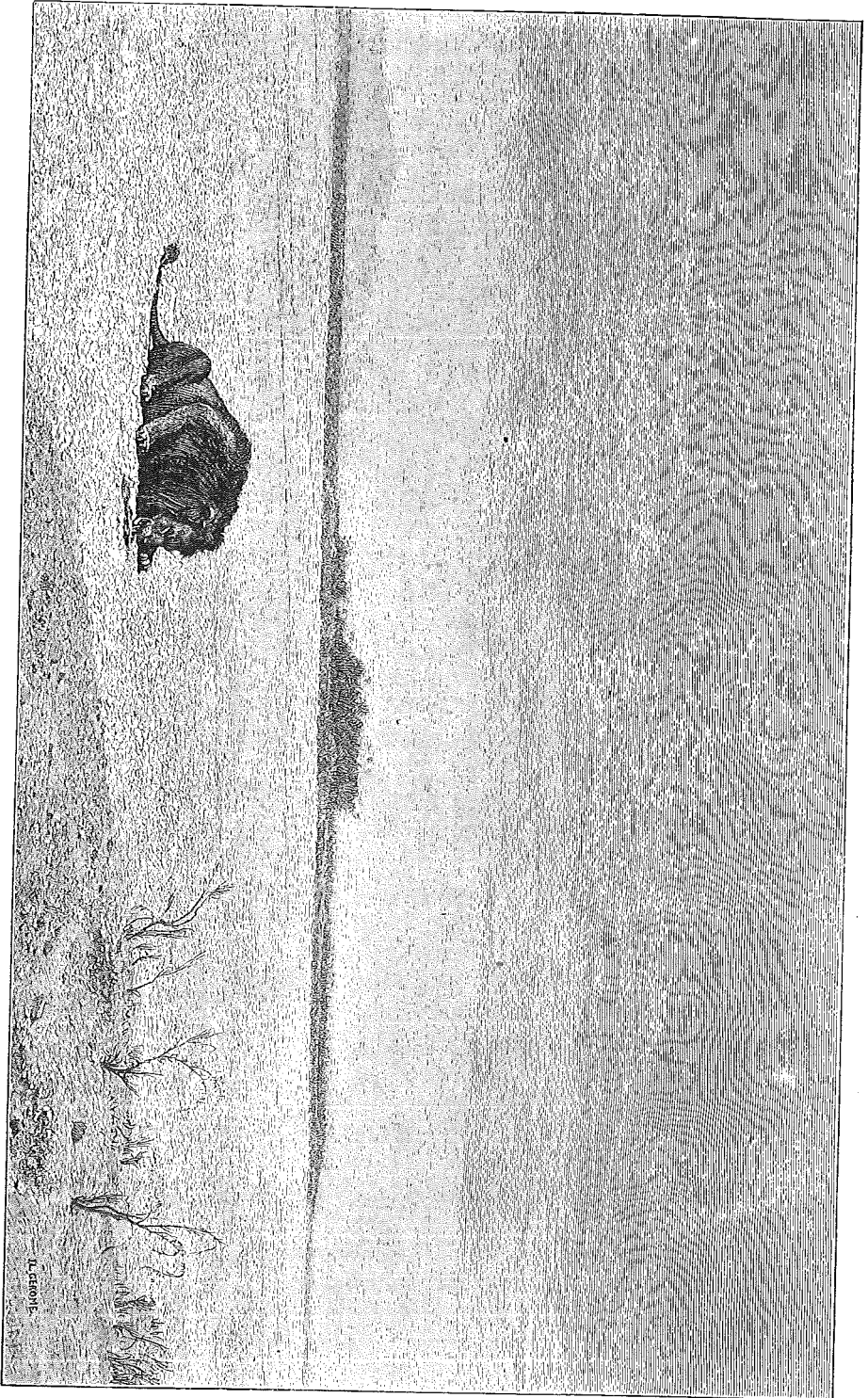
jeg ikke dømme efter Deres og Deres datters forsikringer, men efter de beviser, som foreligger, og efter hvad lobens bogstav foreskriver mig.“

7. Dommen og dens fuldbyrrelse.

Alle baade paa slottet og i landsbyen var yderst spændte paa at faa vide, hvorledes Mariés sag vilde falde ud. Alle venligstindede skjalt for hendes liv; thi i hine tider blev saadant tyveri straffet yderst strengt. Ogsaa greven ønskede intet hellere, end at Marie maatte vise sig at være uskyldig. Han gjennemlæste selv alt, hvad der var nedskrevet paa forhøret, og talte flere timer med vedkommende embedsmand om sagen; men var ikke istand til at overbevise om hendes uskyldighed; der var ikke den mindste mulighed for, at noget andet menneske kunde have taget ringen. Baade grevinden og hendes datter bad med taarer i øinene om, at Marie endelig ikke maatte blive henrettet. Den gamle far sad fremdeles i fængsel, hvor han dag og nat uophørlig bønssøgte Herren om at bringe hans datters uskyldighed for dagens lys. Marie troede, hvergang hun hørte retsbetjenterne komme med sine raslende nøgler, at man vilde forkynde hende dødsdommen. Og skarpretteren ryddiggjorde retterstedet for alt det ugræs, hvormed det var overgroet.

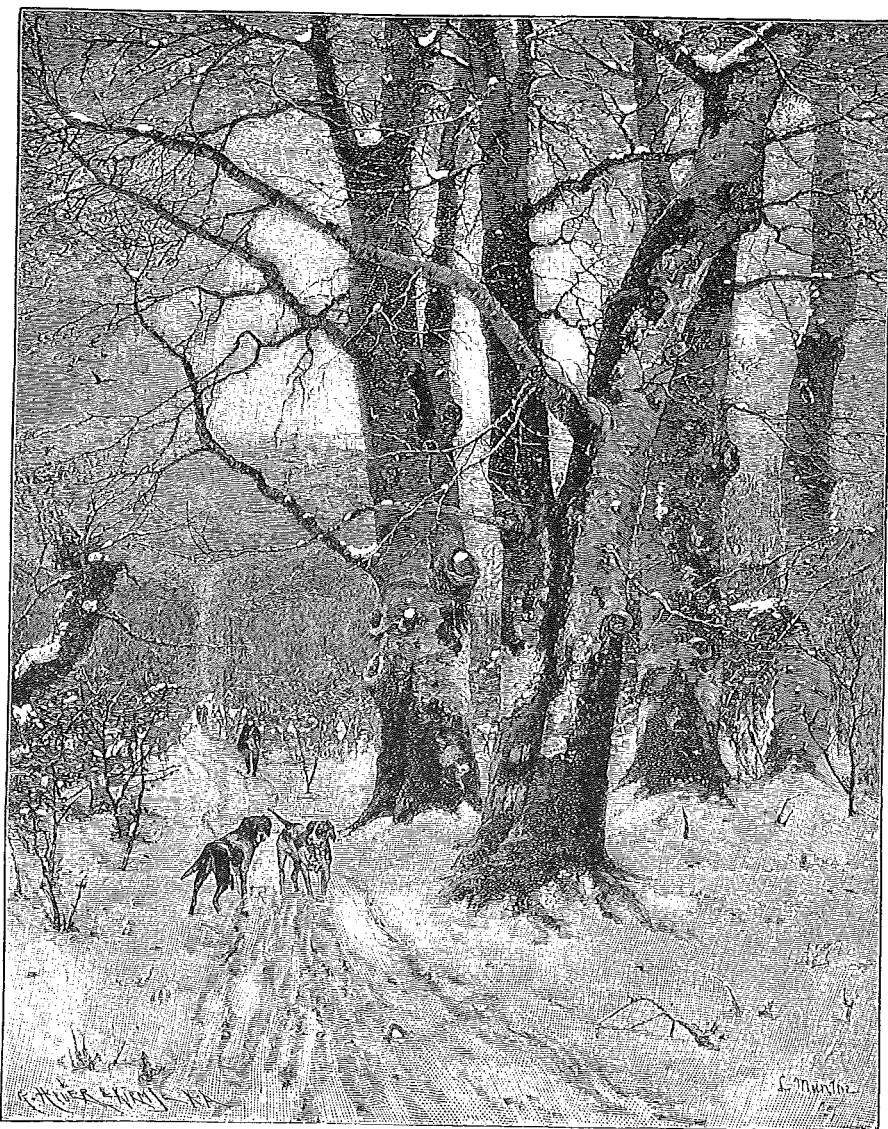
Paa en spadsertur fik Zette se ham med dette arbejde. Hun sølte et voldsomt sting i hjertet og blev saa rystet, at hun var aldeles bleg, da hun skulde spise tilfestens, og kunde ikke faa en bid ned. Alle kunde let se, at hun sølte sig ilde tilmode. Den paafølgende nat sov hun meget urolig, og Mariés blodige hoved stod mere end engang for hende i hendes drømme. Hendes onde samvittighed lod hende ikke faa nogen ro dag eller nat. Men den daarlige pige var alligevel saa forskoffet, at hun ikke beslattede sig til at betjende sin ondskab.

Dommeren afgav tilslut sin retskjendelse. Paa grund af det aabenbare og saa over-

Sarthenbe løve.

— L. FERDINAND.

Ved vintertid.

ordentlig store tyveri samt sin haardnakkede løgn var Marie skyldig til at dø; men paa grund af sin ungdom og sit tidligere hæderlige liv skulde hun slippe med tugthus paa lebetid. Hendes far, som enten var hendes medskyldige eller ialfald ved slet opdragelse var meddelagtig i hendes skyld og forstokthed, skulde for altid forvises fra grevskabet. Desuden skulde al deres eiendom sælges for at tjene som en, om end vistnok ubetydelig, erstatning for den skjæbne gjenstand og de ikke ringe retsomkostninger. — Denne dom blev af greven formildet derhen, at saavel Marie som hendes far skulde forvises fra hans grevskab, og for at undgaa al videre opsigt skulde de straks den næste dags morgen tidlig drage affed. (Fortsættes.)

Fra en missionærs liv.

Hingelstmanden Chamberlain, som i mange aar har været missionær i Indien, fortæller følgende underbare tildragelse fra sit liv:

„Jeg skulde ønske“, siger han, „at I kunde have været vidne til en scene, som for en række aar siden fandt sted i byen Haiderabad i Indien. Indbyggere havde besluttet at forjage os, fordi vi søgte at forkynde en anden gud end deres. En dag var vi gaaede ud paa torvet i haab om at faa anledning til at prædike om Jesus for dem; men de vilde ikke høre paa os. De befalede os straks at forlade byen, men jeg svarede, at jeg ikke vilde gjøre det, før jeg havde fremsæet mit budskab. Gaderne begyndte at fyldes med folk, og man sagde mig, at hvis jeg ikke vilde tie, skulde jeg dø. Ingen redning skulde blive mulig; man vilde stænge byens porte, og ingen skulde faa vide, hvad der var blevet af mig. Jeg saa, hvorledes de begyndte at tage op stene fra gaden for at kaste paa mig, og de raabte til hverandre: „Kast du den første sten, saa skal jeg kaste den anden.“

Efter nogen underhandling fik jeg tilsidst lov til at fortælle en historie for dem, inden de stenede mig. Jeg fortalte da den evig nye historie om den himmelske fader, som elskede verden saa, at han gav sin søn den enbaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.

Jeg fortalte videre for dem om denne søns fødsel i krybben i Bethlehem, om Jesu barndom, om hans rene liv, om de store gjerninger, han udførte, og om de ord, fulde af forbarmelse og kjærlighed, som han havde talet. Jeg malede med glødende ord, som Herren selv lagde paa min tunge, Frelserens billede, hvorledes han nagledes til korset for deres, for mine og for al verdens synder, og hvorledes han under den haardeste kamp udbrød: „Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?“

Medens jeg talte, saa jeg, hvorledes mændene trak sig tilbage og stille lod stenene falde, og jeg mærkede, hvorledes den ene taare efter den anden trillede ned fra øinene paa mange af de samme mænd, som nylig havde krævet mit blod.

Jeg blev ved at tale til dem om, hvorledes Kristus paa den 3dje dag var staaet frem af graven, hvorledes han siden var faret op til himmelen, og hvorledes han der lever for at kunne arbejde for vor og hele verdens frelse. Og efterat jeg i nogle bevægede ord havde formanet dem til at søge forladelse og fred, sagde jeg dem, at jeg nu var færdig med min fortælling, og at de nu havde frihed til at stene mig.

Men nei, nu vilde de ikke længere dræbe mig. De havde ikke anet, at det var noget saa skjønt, jeg havde haft at forkynde dem. De trængte sig omkring mig og købte traktater og bibles; de vilde nu vide mere om den forunderlige frelser.

„Evangeliets er en Guds kraft til saliggjørelse for hver den som tror, baade for jøde først og for græker.“

En moders bøn.

Børnene sad med sin mor rundt ilden, da det bankede paa døren. Det var en veirbidt sjømand, forfrosen og sulten; han var glad, da han kom ind i den varme stue.

Lige siden hendes egen søn var gaaet tilfjøs, havde denne mor altid følt varmt for enhver sjømand, som var i nød. Hun tænkte altid paa sin egen, kjære gut og vilde gjerne være ligesaa god mod enhver skattars sjømand, som hun ønskede, at andre vilde være mod ham, om han var i nød.

Saa sit da sjømanden mad og pleie og begyndte at fortælle sine oplevelser, navnlig paa den sidste reise, da han led skibbrud:

„Vi sit en overhændig storm, og skibet blev drevet paa land og knust i smaa stykker. Hele mandstabet blev borte undtagen en kamerat og jeg. Vi blev kastet op paa stranden, og der døde kameraten min, og jeg blev alene igjen. Han havde engang været et ugubeligt menneske; men der var foregaaet en stor forandring med ham paa det sidste; han var bleven en oprigtig, bedende kristen. Medens vi laa der paa strandbredden, tog han, kort før han døde, en bibel frem fra sit bryst og trykkede den til sine læber. Saa gav han mig den og sagde: „Denne bog har været den bedste ven, jeg nogenstunde har havt. Du ved, hvor ganske anderledes jeg har været i den sidste tid mod før; altsammen skylder jeg denne bog; jeg fandt den en dag, da jeg gennemsaa kisten min, og ved at aaabne den saa jeg mit navn skrevet af min egen mor. Det bragte mig til at tænke paa mit lykkelige hjem, dengang jeg var gut derhjemme. Jeg besluttede at læse bibelen min og gjorde det ogsaa. Den viste mig, hvilken stor en synd der jeg var. Den førte mig til bønner, og i Jesus fandt jeg min frelser; nu gaar jeg til ham. Jeg behøver ikke mere denne velsignede bog; derfor skal du faa den. Læs den, bed over den, og den vil frelse din sjæl, som

den har frelst min.“ Saa saaldt han tilbage paa sandet og døde, med en bøn til Jesus paa sine læber.“

„Har De denne bibel hos Dem“, spurgte moderen alvorlig.

„Ja, jeg har aldrig skilt mig ved den siden“; han tog bogen frem fra sin barm og gav hende den.

Skjælvende greb hun den, og da hun slog op paa det hvide blad, fandt hun der sin søns navn, skrevet af hende selv.

„Det er ham“, udbrød hun, „min søn; han blev frelst tilslut.“

Moderens bøn var hørt. Denne underfulde bog, bibelen, havde været midlet til at lede hendes skattars gjenstridige gut til Jesus og til himmelen.

Den kinesiske mur.

Det storflaaede i dette kæmpeværk, som er bygget ca. 200 aar før Kristus mod indfald af tartarerne, overgaar alt, hvad den gamle og ny tid kan opvise paa bygningskunstens omraade. De ægyptiske pyramider, de store romerske vandledninger, vore broer og banetuneller er intet herimod. En ingeniør, som leder et baneanlæg i Sina, har nærmere undersøgt muren og giver følgende beskrivelse af den: Længden er 1440 engelske mil, høiden 18 fod og bredden oven til 15 fod. Grundvolden bestaar helt igjennem af solid granit, det øvrige af fast murværk. Med mellemrum af 2-300 skridt findes faste taarne, som maaler 25-30 fod i høiden og 24 fod i firkant. Ovenpaa muren er paa begge sider anbragt brystværn, saa at forsvarerne kan begibe sig fra det ene taarn til det andet uden at udsættes for fiendens sigte. Muren er uden hensyn til jordbundsforholdene ført hen over bjerge, dale og sletter, ofte over afgrunde af indtil 1,000 fods dybde. Bække og mindre floder er overbyggede ved broer, større strømme er paa begge sider dækkede ved sterke taarne. — Den tid, som opførelsen af dette kæmpemæssige arbejde har medtaget, og de udgifter, det har forboldt, andrager sig al menneskelig beregning. I alle fald maa flere millioner mennesker have været i virksomhed.

En—to—tre!

(Se billedet.)

Fingal er en hund, som kan sine kunster; de færreste hunde vil kunne maale sig med den i saa henseende. Naar den nu dertil er et mønster paa trofasthed og de almindelige hundedyder, kan man nok forstaa, at alle er glade i den. Og ikke mindst Anna. Og af hende lader den sig ogsaa allerhelst kommandere. Naar hun synes, den fortjener en liden løn, pleier hun gjerne at give den et stykke hvidt sukker. Forsigtig bliver det lagt bag dens næse, og saa tæller hun: én—to—tre. Og Fingal ved, hvad det skal betyde. Neppe har hun sagt „tre!“ før den gjør et lidet kast med hovedet, og i næste øieblik er sukkerstykket i dens mund.

Tørstende løve.

(Se billedet.)

Edt strækker sig den store ørken, et hav af sand i det uendelige. Ingen vandkilde i miles omkreds, intet grønt straa, kun tørre skarpe urter!

Dyrenes konge har streift om paa rov, men intet dyr har været at opspore, hvis blod har kunnet slukke den brændende tørst, som aldeles har magtstjaalet det stolte dyr og er nær ved at bringe det til at synke om. Her hjælper ikke de skarpe tænder, det brede bryst eller de kraftige klør, som saa mange gange har bragt andre dyr til at skjælve af rædsel. Stadig har den vanket om, dens kraft er snart udtømt. Atter har den tilbragt en nat i ørkenen mere pinefuld end nogen tidligere. Morgenen er brudt frem, endnu er ingen vandkilde at øine, men et lag med dug bedækker marken; snart vil duggen atter spinde for solens straalers, men ialfald et øieblik kan den kjøle den smægtende tunge, og det kongelige dyr lægger sig ned og slukker ørkenens sand.

Samvittighedens rost.

En gut stjal engang en guldmünt. Ingen saa ham uden Gud, og han blev ikke mistænkt, men han følte sig alligevel forfærdelig urolig og skammede sig i den grad, at han hverken kunde være rolig nat eller dag. Han sagde ved sig selv: „Åh, dette er jo forkræffeligt. Jeg vilde ikke udholde det, om jeg saa kunde faa alle de guldmünter, der findes i Englands bank.“

Derpaa gav han pengene tilbage til den person, han havde stjaalet dem fra. Han bekjendte oprigtigt sin synd og bad om forladelse.

Efterat dette var gjort, følte han sig atter rolig og glad. Det var samvittigheden, som gjorde denne gut saa ulykkelig og tvang ham til at bekjende synden; det var ogsaa den, som aabenbarede synden for ham.

Oplosning paa gaader i nr. 42.

Tirfantgaade:

R	D	S	A
D	D	E	R
S	E	A	A
A	R	A	S

Bogstavgaade: Arendal.

Bogstavgaader.

I.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 er en norsk by. 1 2 3 4 er bedstefars ven. 1 5 6 7 er vi alle glade i. 9 8 7 6 vil landmanden gjerne have om vaaren. 4 5 6 2 8 9 bruges paa jingrene om vinteren. 8 7 er noget, man spiser. 9 5 4 bruges til smykker. 9 3 4 6 er en fugl. 3 9 8 1 2 er et sted, hvorhen vi helst vil slippe at komme.

Ada Monsjen.

II.

7 8 9 9 4 er nødvendig, naar man skal sy en knap i. 2 3 6 7 5 10 5 2 9 og 6 3 7 er bedste navne fra det gamle testamente. 7 8 5 et tal 1 9 10 11 har du i din mund. 9 4 2 10 er en by i Arabien. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 er en norsk by.

H. L.